

Witamy na stronach hodowli Płochacza Niemieckiego z Krajeńskich Jezior

Autor: Daniel Kozłowski
czwartek, 16 luty 2006
Zmieniony czwartek, 22 luty 2007

Minęło czterdzieści lat odkąd łowiectwo stało się moja pasją. Od zawsze w polowaniach towarzyszył mi pies. Pies dzięki któremu polowanie stawało się przygodą, przygodą z przyjacielem na którym można było zawsze polegać, który tropił, aportował, atakował. Takim właśnie wszechstronnym psem jest Wachtelhund. Średniej wielkości pies o brązowym lub dropiatym umaszczeniu i przepięknych ciemno orzechowych oczach. Płochacz niemiecki jest psem średniej wielkości, o długim włosie, bardzo umięśnionym, o szlachetnej głowie i mocnym kośćcu. Pies ten poluje z pasją, jest przyjazny i odważny, bardzo inteligentny i łatwo dostosowujący się do różnych warunków. Płochacz Niemiecki nie jest ani płochliwy ani też agresywny. Naturalnymi miejscami pracy Wachtelhunda są przede wszystkim las i woda, która jest jego żywiołem. Wachtelhund znakomicie spisuje się w czasie trudnych polowań zimowych. Dzięki długiemu i gęstemu włosowi jest odporny na niskie temperatury. Radzi sobie znakomicie także w czasie obfitych opadów śniegu, nie męcząc się tak szybko jak mniejsze rasy psów myśliwskich.

Myśliwy który wybiera się na polowanie może być pewien, że ma u swego boku znakomitego pomocnika aportującego, co jest wrodzoną cechą Płochacza Niemieckiego. Odpowiedni trening czyni z niego doskonałego psa do aportowania nie tylko zająca czy też lisa, ale przede wszystkim kaczki. Psy te nadają się również do pracy jako dzikarze. Korzenie płochacza niemieckiego sięgają średniowiecza. Natomiast jako datę rozpoczynającą hodowlę wachtelhunda takiego jak znamy obecnie można przyjąć rok 1897. W roku 1903 założono Deutscher Wachtelhundklub, optymizm jednak nie trwał długo, bowiem już wkrótce hodowla płochacza niemieckiego zaczęła przeżywać regres. Brakowało dobrych hodowców, wzajemnych kontaktów, książki hodowlanej, pisma informacyjnego i regulaminu prób pracy, krótko mówiąc brakowało wszystkiego, co jest konieczne do utrzymania działalności klubu. Oficjalne uznanie rasy nastąpiło to w 1908.

Z myśliwskim pozdrowieniem
Darz Bór!
Andrzej Dywel